Judecătoria Chișinău, sediul Central, judecător Natalia Russu

Dosarul nr. 2r-2012/25
(2-24009146-02-2r-20102025)

D E C I Z I E

26 martie 2026 **municipiul Chișinău**

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele completului, judecătorul Eleonora Badan-Melnic
Judecătorii Hristina Craveț și Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocata Doina Ioana Străisteanu, în interesele recurentei Alexandra Ursu împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 24 septembrie 2025, pronunțată la cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ursu Alexandra împotriva lui Ursu Vadim, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Buiucani, privind desfacerea căsătoriei, stabilirea domiciliului copilului minor cu mama, încasarea pensiei de întreținere a copilului minor și,

cererea de chemare în judecată reconvențională, formulată de către Ursu Vadim împotriva Alexandrei Ursu, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Buiucani, cu privire la stabilirea domiciliului copilului minor cu tata, încasarea din contul Alexandrei Ursu în contul lui Vadim Ursu a tuturor cheltuielilor de judecată, constatarea ca fiind ilegale și arbitrale acțiunile cetățeanului Ursu Alexandra de a interzice tatălui Ursu Vadim să comunice cu copilul începând cu august 2024 până în prezent și încasarea prejudiciului moral,

C O N S T A T Ă:

Poziția și soluția instanței de fond:

1. La 24 septembrie 2025, în cadrul ședinței de judecată, avocata Doina Ioana Străisteanu, în interesele lui Ursu Alexandra, a înaintat cerere de asigurare a acțiunii civile, prin care a solicitat suspendarea temporară a dreptului tatălui de a comunica cu copilul prin obligarea pârâtului de a nu contacta cu copilul și de a sta departe de locurile frecventate de copil, pe o perioadă de 90 de zile; încredințarea temporară a

copilului mamei, pentru restabilirea relației mamă - copil și anume, pe o perioadă de 90 de zile.

2. În motivarea cererii de asigurare a acțiunii, învederează că, Vadim Ursu ignoră orice formă de program de vizite și izolează copilul de mama lui, de familia maternă și de orice formă de mediu social sau educațional. Acesta a refuzat constant să pună în aplicare hotărârile și recomandările autorităților, acționând cu dispreț față de autoritatea legii și față de drepturile fundamentale ale copilului. Invocă faptul că, minorul Maximilian a fost supus unui proces sistematic de alienare parentală prin acțiunile directe și intenționate de Vadim Ursu. Acest fenomen, recunoscut științific și calificat drept abuz psihologic sever de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constă în manipularea copilului pentru a respinge un părinte fără un motiv obiectiv, prin denigrare constantă, inducerea fricii, a disprețului sau ostilității. Susține că, Vadim Ursu a fost identificat ca autorul acestor comportamente de manipulare, fiind cel care l-a învățat pe copil să-și insulte mama, să o respingă fizic și să manifeste agresivitate verbală și emoțională față de aceasta. Indică că, izolarea copilului, dublată de refuzul constant de a permite accesul copilului la mamă și la bunelul matern, echivalează cu o formă de detenție psihologică, cu impact negativ grav asupra dezvoltării lui emoționale, cognitive și sociale. Susține că, toate aceste aspecte au fost consemnate și în procesul-verbal al ședinței DPDC Buiucani din 31 iulie 2025, în care autoritatea tutelară s-a angajat să intervină în cazul nerespectării graficului de întrevederi stabilit dintre bunelul matern și copil. Tot acolo s-a stabilit că o măsură posibilă este locuirea temporară a copilului la bunicul patern, pentru a rupe cercul de izolare impus de tată. Cu toate acestea, autoritatea nu a pus în aplicare niciunul dintre aceste angajamente, limitându-se la recomandări formale, ineficiente și lipsite de orice forță coercitivă. Indică că, conform articolului 64 din Codul Familiei, niciunul dintre părinți nu are dreptul să împiedece contactul copilului cu celălalt părinte, cu excepția cazului în care există un pericol real. Iar în acest caz, Curtea de Apel Centru a constatat lipsa oricărei dovezi în acest sens. Prin urmare, refuzul lui Vadim Ursu de a respecta graficul de vizite dintre bunelul matern și copil, refuzul constant de a permite copilului să comunice cu mama fără influența sa, echivalează cu o încălcare directă a drepturilor părintești ale Alexandrei Ursu, dar mai ales o vătămare a interesului superior al copilului. Relevă că, comportamentul tatălui întrunește elementele constitutive ale violenței psihologice definite în legislația națională: izolarea, manipularea, controlul total, inducerea fricii, privarea de interacțiuni afective esențiale pentru dezvoltarea armonioasă. Toate aceste acte, cumulate, ar trebui să atragă intervenția imediată a serviciilor sociale și, în acest caz, a instanței de judecată, pentru protecția copilului. Alienarea parentală nu este un abuz asupra copilului. Este o formă de violență psihologică cu efecte de lungă durată. Copiii alienați ajung să sufere de depresie, anxietate, dificultăți de atașament, iar în viața adultă au probleme în construirea relațiilor și în gestionarea emoțiilor. A permite continuarea acestei situații echivalează cu o condamnare a copilului la o suferință tăcută, dar profundă.

Separarea copilului de mama sa, în baza unei ordonanțe nejustificate, ulterior anulate, urmată de refuzul tatălui de a restabili legătura afectivă cu aceasta și de inacțiunea autorităților tutelare, constituie o separare ilegală. Acest fapt trebuie recunoscut ca atare de către toate instituțiile implicate, iar măsurile de remediere trebuie să fie ferme, rapide și axate exclusiv pe interesul superior al copilului. Separarea ilegală a copilului de mama sa nu poate fi trecută cu vederea. Este nevoie de acțiune acum, nu doar pentru a face dreptate mamei, ci pentru a proteja viitorul unui copil care, altfel, va fi victima unei traume ireversibile.

3. Reclamanta a invocat incidența mai multor cauze CEDO, mesajul cărora indică clar: alienarea parentală este o formă de violare a drepturilor copilului, iar statele au nu doar dreptul, ci și obligația pozitivă de a interveni pentru a restabili echilibrul relațional. A nu lua măsuri eficiente înseamnă a permite continuarea unei forme de abuz psihologic - lucru incompatibil cu Convenția. Susține că, într-un context profund sensibil, în care relația dintre un copil și mama sa a fost afectată iremediabil de influența negativă și sistematică a tatălui - Vadim Ursu -, devine nu doar justificabilă, ci absolut necesară instituirea unei măsuri de asigurare a acțiunii. Această măsură provizorie este un instrument procedural esențial al dreptului civil, menit să prevină pericolele iminente care pot compromite definitiv executarea unei viitoare hotărâri judecătorești ori care pot produce daune ireparabile uneia dintre părți. în cazul de față, este vorba despre protejarea unei relații afective esențiale pentru dezvoltarea sănătoasă a unui copil - relația cu mama sa - și despre salvarea unui drept fundamental recunoscut copilului: acela de a trăi în familie și de a menține contacte personale și regulate cu ambii părinți. Susține că, alienarea parentală, așa cum este ea definită în doctrină și recunoscută în jurisprudența europeană, este un proces de îndepărtare emoțională forțată a copilului de către unul dintre părinți față de celălalt, prin manipulare, îndoctrinare și control psihologic. Este un proces treptat, dar cu efecte durabile și adesea ireversibile. În lipsa unei intervenții imediate, există riscul real ca, indiferent de rezultatul final al procesului principal, copilul să nu mai poată relua niciodată legătura cu părintele respins - mama Alexandra Ursu. Acesta este un prejudiciu de o gravitate absolută, care nu poate fi reparat postfactum. Evidențiază că, copilul este supus unei influențe dăunătoare continue din partea tatălui Vadim Ursu, care îl izolează emoțional de mama sa, generează refuzul de a o vedea sau de a comunica cu ea, și îi alimentează, sistematic, o percepție negativă nefondată asupra ei. Această formă de alienare parentală constituie, în esență, o formă de abuz emoțional, o formă de violență psihologică, așa cum este definită în Art. 2 al Legii nr. 45/2007 privind prevenirea și combaterea violenței în familie. Accentuează că, măsura propusă nu este o sancțiune, ci o formă de protecție provizorie. Caracterul său temporar și reversibil asigură echilibrul între interesele celor implicați și dreptul la un proces echitabil. Dar, mai ales, asigură protecția copilului de efectele ireversibile ale unei rupturi familiale induse.

4. Interesul superior al copilului, consacrat la art. 3 din Convenția ONU privind Drepturile Copilului și reafirmat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, trebuie să prevaleze în orice decizie care îl privește. CEDO a stabilit în mai multe hotărâri că statul are o obligație pozitivă de a lua măsuri efective pentru a proteja viața de familie a copilului și a-i asigura legătura cu ambii părinți. În cazurile Ignaccolo-Zenide c. România, Koudelka c. Cehia și Kazmina c. Rusia, Curtea a sancționat statele pentru inacțiunea în fața unor procese de alienare parentală care au dus la ruperea relației dintre copil și unul dintre părinți. Aceste decizii conturează standardul european: neintervenția rapidă echivalează cu complicitatea statului la încălcarea drepturilor fundamentale ale copilului. Indică că, la caz, dacă instanța nu instituie o măsură provizorie adecvată, există riscul evident ca în lunile ce urmează copilul să respingă complet ideea de a revedea mama, să manifeste comportamente de opoziție indusă și să își consolideze în memorie o imagine negativă falsă despre mama sa. în acel punct, niciun psiholog, niciun mediator și nici măcar o decizie judecătorească favorabilă nu vor mai putea repara ruptura afectivă produsă. Prin urmare, urgența nu este doar procedurală, ci psihologică și umană. Acțiunea întârziată devine acțiune ineficientă.
5. Consideră că, măsura de asigurare a acțiunii nu este doar un drept procedural al părții reclamante, în acest caz, ea este o formă necesară de protecție a unui copil aflat într-o situație de risc psihologic sever și astfel, în temeiul pct. 191 din Hotărârea Explicativă a Curții Supreme de Justiție nr.32/24.10.2003, măsurile solicitate sunt în limitele cadrului legal existent. Legislația națională și europeană, standardele CEDO, principiile dreptului copilului și jurisprudența consistentă în materie oferă toate baza legală, morală și logică pentru adoptarea acestei măsuri. În drept, reclamanta Ursu Alexandra a fundamentat cererea de asigurare a acțiunii în temeiul dispozițiilor de la art. art.174-177 din Codul de procedură civilă, Legea nr. 45/2007 privind prevenirea și combaterea violenței în familie și Legea nr. 140/2013 privind protecția copiilor în situație de risc.
6. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 24 septembrie 2025 a fost respinsă cererea de asigurare a acțiunii prin suspendarea temporară a dreptului tatălui de a comunica cu copilul prin obligarea pârâtului de a nu contacta cu copilul și de a sta departe de locurile frecventate de copil, pe o perioadă de 90 de zile și încredințarea temporară a copilului mamei, pentru restabilirea relației mamă - copil, și anume pe o perioadă de 90 de zile, înaintată de reclamanta Ursu Alexandra, ca neîntemeiată.

Poziția recurentei în instanța de recurs:

7. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 3 octombrie 2025, în termenul de declarare a recursului, avocatul recurentei Alexandra Ursu a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 24 septembrie 2025, solicitând admiterea cererii de recurs şi casarea încheierii ca fiind neîntemeiată şi

emisă contrar interesului superior al copilului, în temeiul art. 427 lit. c) Cod Procedură Civilă.

8. În argumentarea cererii de recurs, partea apărării a invocat că prin cererea din 24.09.2025, în cauza sus indicată, recurenta a solicitat instanţei luarea unor măsuri provizorii de asigurare a acţiunii, pentru protejarea relaţiei cu fiul său minor, Maximilian, în contextul unui conflict grav cu tatăl copilului, Vadim Ursu. Cererea solicita următoarele măsuri: 1) Suspendarea temporară a dreptului tatălui de a comunica cu copilul - pe o perioadă de 90 de zile; 2) încredinţarea temporară a copilului mamei, pentru restabilirea relaţiei mamă-copil.
9. Motivul invocat este existenţa unui proces grav şi continuu de alienare parentală produs de tatăl copilului pe durata a şase luni deja, care, în urma unei ordonanţe de protecţie ulterior anulate ca abuzivă, a împiedicat orice contact între copil şi mamă, ignorând decizii judiciare şi recomandări ale autorităţilor. Copilul este izolat social, nu frecventează activităţi extraşcolare obişnuit frecventate anterior şi arată semne de respingere şi agresivitate faţă de mamă (o înjură şi o loveşte), ca urmare a influenţei psihologice exercitate de tatăl său.
10. În sprijinul cererii sunt invocate: legislaţia naţională privind protecţia copilului şi prevenirea violenţei în familie; jurisprudenţa CEDO referitoare la dreptul la viaţă familială şi la obligaţia pozitivă a statului de a interveni prompt pentru a preveni efectele alienării parentale; riscul iminent de pierderea ireversibilă a relaţiei afective dintre mamă şi copil, în absenţa unei intervenţii judiciare rapide.
11. Cererea a fost argumentată ca fiind nu doar justificată legal, ci absolut necesară pentru protecţia psihologică a copilului şi pentru a da eficienţă unei viitoare hotărâri de fond.
12. Prin încheierea din 24.09.2025, instanța a respins cererea ca fiind neîntemeiată. Acest act judecătoresc este totalmente lipsit de înţelegerea situaţiei în care se află copilul, contrar interesului copilului de a fi fericit şi de a avea o relaţie şi comunicare cu ambii părinţi.
13. Actul judecătoresc contestat aici respinge cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare provizorii pe motiv că Alexandra Ursu nu a dat curs cererii lui Ursu Vadim de a stabili program de întrevederi cu copilul şi nici iniţierea procesului de mediere pentru soluţionarea obiectului dedus judecăţii. Această unică afirmţue ilustrează faptul că instanţa de fond a eşuat în a înţelege ce înseamnă alienarea parentală, cât de gravă este situaţia, că Vadim Ursu a distrus relaţia copil - mamă în aşa o manieră că nici un program de întrevederi şi nici o mediere cu Vadim Ursu nu va restabili această relaţie. Instanţa de fond a omis să cerceteze înscrisurile depuse la dosar, actele emise de DPDC s. Buiucani şi sesizările recurenei depuse la autorităţi.
14. În ziua de 02.10.2025, participând la programul de consiliere psihologică pentru restabilirea relaţiei mamă - copil, în prezenţa psihologului, copilul ***** a numit-o pe recurentă cu cuvinte injurioase şi a lovit-o, iar când recurenta s-a ridicat să plece din sală pentru a opri acest atac asupra sa, copilul a început a plânge şi o ruga să nu

plece pentru că o iubeşte. Şi acest comportament, la copilul Maximilian se observă deja de o perioadă de 2 ani, iar în ultimii 5 luni, din aprilie 2025, fiind doar sub influenţa şi controlul tatălui său Vadim Ursu, comportamentul ostil al copilului este evident insuflat şi impus de tatăl copilului Vadim Ursu.

15. Copilul îşi iubeşte mama şi îi este dor de ea. Dar toate întâlnirile dintre copil şi mamă este prezent tata Vadim Ursu care îi cere copilului să fie agresiv cu mama şi să o respingă. Faptul că copilul nu doreşte să o insulte şi nici să o rănească pe mama sa, Alexandra Ursu, devine tot mai evident atunci când recurenta vrea să oprească comunicarea cu copilul său după ce el este violent. Copilul nu vrea ca ea să plece, el nu înţelege că se comportă incorect şi că îşi răneşte mama pentru că repetă un comportament învăţat de tatăl său.
16. Instanţa de fond a ignorat inclusiv şi probatoriul administrat ce vorbeşte despre izolarea copilului de bunelul matern şi familia extinsă maternă. Instanţa de fond a eşuat să analizeze aceste circumstanţe în contextul situaţiei în care este plasat copilul, declarând că încălcarea programului de întrevederi copil - bunel matern, „... pot fi sancţionate în strictă conformitate cu legea”. Tot aici s-a declarat „..nesoluţionarea de către autorităţile competente a unor litigii dintre părinţi nu constituie temei de aplicare a măsurii de asigurare...".
17. Această abordare denunţă o atitutudine superficială a instanţei de fond la examinarea cererii depuse şi neglijenţă faţă de interesul superior al copilului.
18. În contextul factual şi juridic prezentat în cauza nr. 2-1675/2024, este imperativ ca instanţa să admită măsurile provizorii solicitate, întrucât acestea nu doar că se încadrează în limitele legale, dar constituie unicul remediu eficient pentru prevenirea unui prejudiciu ireversibil asupra copilului minor. Suspendarea temporară a dreptului pârâtului Vadim Ursu de a comunica cu copilul şi încredinţarea temporară a acestuia mamei, Alexandra Ursu, pentru o perioadă de 90 de zile, sunt măsuri necesare şi proporţionale în vederea restabilirii unei relaţii parentale grav afectate de un proces continuu de alienare psihologică.
19. Este de notorietate faptul că alienarea parentală reprezintă o formă severă de abuz emoţional asupra copilului. Acest fenomen - documentat în speţă prin probe concludente şi ignorat de autorităţile tutelare - a fost recunoscut de Curtea Europeană a Drepturilor Omului drept o încălcare gravă a Articolului 8 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, ce garantează dreptul la viaţă de familie. Or, în cazul de faţă, tatăl copilului nu doar că a deturnat mecanismele legale pentru a exclude mama din viaţa minorului, ci a persistat în izolarea sistematică a copilului, refuzând reintegrarea acestuia în viaţa maternă, în pofida anulării ordonanţei de protecţie nejustificate.
20. Conform art. 174 şi 175 CPC, măsurile provizorii sunt justificate în cazul în care există riscul producerii unui prejudiciu ireparabil. În speţă, riscul este nu doar demonstrat, ci deja parţial produs: afectarea severă a legăturii emoţionale mamă-copil, consolidarea unei percepţii ostile a copilului faţă de mamă, stagnarea dezvoltării sale psihosociale. Fiecare zi în care această dinamică rămâne

neschimbată înseamnă o deteriorare suplimentară a relaţiei afective dintre copil şi mamă - o relaţie care, odată pierdută complet, nu mai poate fi refăcută nici prin hotărâre judecătorească, nici prin intervenţie terapeutică ulterioară.

21. Deşi Curtea de Apel Centru a anulat acea ordonanţă de protecţie la 21 iulie 2025, constatând absenţa unui pericol real şi lipsa respectării procedurilor legale, în fapt nu s-a produs nicio reparaţie concretă. Copilul continuă să fie supus influenţei paternale nocive, lipsit de acces la medii sociale şi educaţionale, izolat inclusiv de bunicii materni, iar comportamentul său faţă de mamă - respingere verbală şi fizică - confirmă alienarea indusă. Toate acestea echivalează cu o încălcare continuă şi gravă a interesului superior al copilului, care trebuie să fie primordial în orice decizie a instanţei.
22. Mai mult, conform Legii nr. 140/2013 şi Legii nr. 45/2007, copilul se află într-o situaţie de risc psihologic real, iar statul are obligaţia legală de a interveni prompt pentru a întrerupe cercul de izolare şi manipulare. Aplicarea măsurii provizorii nu reprezintă o sancţiune la adresa tatălui, ci o intervenţie necesară pentru restabilirea echilibrului emoţional al copilului, permiţându-i acestuia să reconstruiască, în condiţii de neutralitate, legătura cu mama sa.
23. Caracterul temporar, proporţional şi reversibil al măsurilor propuse oferă instanţei garanţia că acestea nu afectează drepturile părţilor în mod definitiv, ci doar asigură un cadru minim de protecţie psihologică pentru minor. În lipsa unei asemenea intervenţii urgente, orice decizie pronunţată ulterior în fond riscă să fie tardivă şi ineficientă.
24. Documentele arată clar că minorul Maximilian a fost supus unui proces sistematic de alienare parentală prin acţiunile directe şi intenţionate de Vădim Ursu. Acest fenomen, recunoscut ştiinţific şi calificat drept abuz psihologic sever de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constă în manipularea copilului pentru a respinge un părinte fără un motiv obiectiv, prin denigrare constantă, inducerea fricii, a dispreţului sau ostilităţii. în cazul de faţă, Vadim Ursu a fost identificat ca autorul acestor comportamente de manipulare, fiind cel care l-a învăţat pe copil să-şi insulte mama, să o respingă fizic şi să manifeste agresivitate verbală şi emoţională faţă de aceasta.
25. Toate aceste aspecte au fost consemnate şi în procesul-verbal al şedinţei DPDC Buiucani din 31 iulie 2025, în care autoritatea tutelară s-a angajat să intervină în cazul nerespectării graficului de întrevederi stabilit dintre bunelul matern şi copil. Tot acolo s-a stabilit că o măsură posibilă este locuirea temporară a copilului la bunicul patern, pentru a rupe cercul de izolare impus de tată. Cu toate acestea, autoritatea nu a pus în aplicare niciunul dintre aceste angajamente, limitându-se la recomandări formale, ineficiente şi lipsite de orice forţă coercitivă.
26. Această inacţiune a autorităţilor tutelare nu este doar o omisiune administrativă, ci o încălcare a legii. Şi instanţei de fond i s-a comunicat despre acest fapt nu pentru ca instanţa de fond să ne spună să conteste acţiunile cu care nu este de acord, dar pentru că instanţa de judecată are aceiaşi responsabilitate de a acţiona pro activ în

apărarea interesului copilului atunci când situaţia o cere. Conform Legii 140/2013 privind protecţia specială a copiilor aflaţi în situaţie de risc şi Legii 45-XVI/2007 privind prevenirea şi combaterea violenţei în familie, autorităţile au obligaţia pozitivă de a interveni activ în favoarea copilului atunci când este semnalat un risc iminent. Nerespectarea acestei obligaţii echivalează cu complicitate pasivă la abuz. Conform jurisprudenţei CEDO, inacţiunea statului în faţa unui caz evident de alienare parentală atrage răspunderea internaţională.

27. De asemenea, conform art. 64 din Codul Familiei, nici unul dintre părinţi nu are dreptul să împiedece contactul copilului cu celălalt părinte, cu excepţia cazului în care există un pericol real. Iar în acest caz, Curtea de Apel Centru a constatat lipsa oricărei dovezi în acest sens. Prin urmare, refuzul lui Vadim Ursu de a respecta graficul de vizite dintre bunelul matern şi copil, refuzul constant de a permite copilului să comunice cu mama fără influenţa sa, echivalează cu o încălcare directă a drepturilor părinteşti ale Alexandrei Ursu, dar mai ales o vătămare a interesului superior al copilului.
28. Mai grav, comportamentul tatălui intruneşte elementele constitutive ale violentei psihologice definite în legislaţia naţională: izolarea, manipularea, controlul total, inducerea fricii, privarea de interacţiuni afective esenţiale pentru dezvoltarea armonioasă. Toate aceste acte, cumulate, ar trebui să atragă intervenţia imediată a serviciilor sociale şi, în acest caz, a instanţei de judecată, pentru protecţia copilului. Iar în instanţa de fond nu a oferit nici un răspuns la argumentele recurentei la acest subiect. Nici o referire la potenţialul risc invocat de recurentă că potenţiala hotărâre nu va putea fi executată - asemenea situaţii deja sunt cunoscute şi Republica Moldova deja a fost condamnată pentru pasivitate şi acte judecătoreşti emise în disconsiderarea situaţiei reale în care trăiesc copiii.
29. În cauza Pisică v. Republica Moldova (Hotărârea din 29 octombrie 2019, cererea nr. 23641/17), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat în mod clar existenţa fenomenului de alienare parentală, calificând-l drept abuz emoţional şi reţinând că statul a eşuat în a-şi îndeplini obligaţiile pozitive conform art. 8 din Convenţie, privind respectarea vieţii de familie.
30. Alienarea parentală este cert o formă de violenţă psihologică cu efecte de lungă durată. Copiii alienaţi ajung să sufere de depresie, anxietate, dificultăţi de ataşament, iar în viaţa adultă au probleme în construirea relaţiilor şi în gestionarea emoţiilor. ***** a.n. 2018 suferă de alienare parentală azi. A permite continuarea acestei situaţii echivalează cu o condamnare a copilului la o suferinţă tăcută, dar profundă.
31. Responsabilitatea revine întreită: tatălui care a iniţiat un demers abuziv, autorităţii tutelare care a rămas pasivă şi sistemului judiciar care a fost lent în aplicarea deciziei corective. Cazul Ursu Maximilian nu este doar o dramă familială, ci un eşec sistemic, în care mecanismele de protecţie au fost deturnate, iar interesele copilului au fost ignorate sistematic.
32. Separarea copilului de mama sa, în baza unei ordonanţe nejustificate, ulterior

anulate, urmată de refuzul tatălui de a restabili legătura afectivă cu aceasta şi de inacţiunea autorităţilor tutelare, constituie o separare ilegală. Acest fapt trebuie recunoscut ca atare de către toate instituţiile implicate, iar măsurile de remediere trebuie să fie ferme, rapide şi axate exclusiv pe interesul superior al copilului. Separarea ilegală a copilului de mama sa nu poate fi trecută cu vederea. Este nevoie de acţiune acum, nu doar pentru a face dreptate Alexandrei Ursu, ci pentru a proteja viitorul unui copil care, altfel, va fi victima unei traume ireversibile.

33. Într-un context familial extrem de fragil, în care relaţia dintre un copil minor şi mama sa a fost afectată grav şi progresiv de comportamentul dăunător al tatălui - Vadim Ursu - devine evident că aplicarea unei măsuri de asigurare a acţiunii nu doar că este justificabilă din punct de vedere juridic, ci devine o necesitate imperativă pentru protejarea interesului superior al copilului. Această măsură, respectiv suspendarea temporară a dreptului tatălui de a comunica cu copilul şi încredinţarea provizorie a minorului mamei, reprezintă un mecanism esenţial al dreptului civil procesual. Este concepută pentru a preveni pericole reale şi iminente care ar putea anula efectele oricărei hotărâri viitoare pe fond sau care ar produce un prejudiciu ireparabil părţii reclamante. Aici nu este vorba doar de o chestiune juridică abstractă, ci de un drept fundamental - acela al copilului de a avea o relaţie funcţională şi echilibrată cu ambii părinţi, şi, în cazul prezent, de a-i fi protejată legătura cu mama sa.
34. Articolul 174 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova prevede clar posibilitatea aplicării măsurilor de asigurare a acţiunii atunci când există o temere întemeiată că executarea hotărârii ar deveni imposibilă sau s-ar produce un prejudiciu ireparabil. În prezenta cauză, aceste condiţii nu doar că sunt îndeplinite, ci sunt susţinute de o serie de fapte documentate şi probe concludente care indică un proces de alienare parentală severă. Acest fenomen, recunoscut atât de doctrină cât şi de jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, presupune îndepărtarea copilului de unul dintre părinţi prin manipulare, control psihologic şi denigrare sistematică. În lipsa unei intervenţii ferme şi rapide, există riscul real ca minorul să fie pierdut definitiv din punct de vedere afectiv pentru părintele respins - în speţă, mama. Odată instaurată complet, alienarea parentală este extrem de dificil de reversat, iar consecinţele psihologice asupra copilului pot fi profunde şi de lungă durată.
35. Asemenea cazuri nu pot fi tratate cu indiferenţă procedurală sau cu răspunsuri birocratice întârziate. Principiul interesului superior al copilului, reglementat atât de legislaţia naţională cât şi de normele internaţionale (inclusiv Convenţia ONU privind drepturile Copilului şi jurisprudenţa CEDO), impune ca autorităţile, inclusiv instanţele judecătoreşti, să acţioneze proactiv, eficient şi cu o diligenţă excepţională. Hotărârea Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 32 din 24.10.2003 statuează clar că măsurile de asigurare a acţiunii au un rol de prevenire a inutilităţii hotărârilor judecătoreşti. În cazurile care implică minori şi integritatea lor psihologică, această prevenţie devine o obligaţie imperativă. Legea oferă cadrul legal pentru ca astfel de

măsuri să poată fi dispuse inclusiv din oficiu sau la solicitarea autorităţilor tutelare, în apărarea interesului copilului care, prin natura sa, nu poate iniţia astfel de proceduri în mod autonom.

36. Analizând fondul cauzei, este limpede că minorul este victima unei influenţe nocive constante exercitate de către tatăl său, Vadim Ursu. Acesta nu doar că a obstrucţionat contactul direct şi indirect cu mama, ci a creat în mod deliberat o imagine negativă a acesteia în percepţia copilului. Copilul a început să respingă interacţiunea cu mama, să manifeste comportamente ostile, iar această dinamică este simptomatică pentru un proces de alienare parentală. Conform Art. 2 din Legea nr. 45/2007 privind prevenirea şi combaterea violenţei în familie, violenţa psihologică include comportamente de intimidare, control, umilire sau izolare care pot cauza suferinţă emoţională. În această lumină, comportamentul tatălui intră în sfera violenţei psihologice asupra copilului.
37. Legea nr. 370/2023 privind drepturile copilului consfinţeşte dreptul fiecărui copil de a menţine relaţii personale şi regulate cu ambii părinţi, iar Legea nr. 140/2013 privind protecţia copiilor în situaţie de risc prevede că orice expunere a copilului la influenţe nocive constituie un temei pentru măsuri imediate de protecţie. Alienarea parentală - chiar dacă nu este încă expres menţionată în toate textele de lege - este tratată în doctrină şi jurisprudenţă drept o formă gravă de risc psihologic, iar jurisprudenţa CEDO o confirmă. Un exemplu relevant este cauza Pisică v. Republica Moldova (cererea nr. 23641/17), în care Curtea a constatat încălcarea Art. 8 din Convenţie, reţinând că statul a eşuat în a preveni alienarea copiilor de mama lor. Deşi reclamanta avea custodia legală, tatăl a blocat constant contactul dintre copii şi mamă, iar autorităţile nu au intervenit eficient. Curtea a subliniat că „alienarea copiilor de mamă a fost un factor major care a făcut imposibilă executarea unei hotărâri judecătoreşti” şi că lipsa de reacţie a autorităţilor a dus la o separare iremediabilă, echivalând cu abuz emoţional.
38. În speţa de faţă, ne confruntăm cu un scenariu aproape identic. Deşi hotărârea judecătorească favorabilă mamei a fost pronunţată, aceasta riscă să rămână fără efect din cauza intensificării refuzului copilului, refuz indus şi întreţinut de tată. Aşa cum a constatat CEDO în Pisică v. Moldova, refuzul exprimat de copil în contextul unei relaţii dezechilibrate şi manipulate nu poate fi considerat o manifestare liberă de voinţă şi nu trebuie acceptat pasiv de către autorităţi. Mai mult, autorităţile au obligaţia de a acţiona prompt, iar instanţele trebuie să recunoască urgenţa psihologică a unor astfel de situaţii. Timpul, în asemenea cazuri, lucrează împotriva copilului şi a părinteleui respins.
39. Măsura solicitată - suspendarea temporară a contactului dintre copil şl tatăl alienator şi încredinţarea provizorie a copilului mamei - nu este o sancţiune, ci o intervenţie necesară pentru întreruperea unui proces de abuz emoţional şi restabilirea unui echilibru relaţional. Este o măsură temporară, reversibilă, care vizează exclusiv protejarea interesului copilului. În cauzele Ignaccolo-Zenide c. România, Koudelka c. Cehia şi Kozmina c. Rusia, CEDO a reiterat că în faţa alienării parentale, statele

au obligaţia să intervină activ, iar inacţiunea lor este asimilabilă unei complicităţi la încălcarea drepturilor copilului.

40. Dacă instanţa nu dispune acum o măsură provizorie adecvată, riscul este acela ca relaţia dintre copil şi mamă să fie pierdută definitiv. Odată ce copilul interiorizează imaginea denaturată a mamei, consolidată de influenţa constantă a părintelui abuziv, orice efort terapeutic ulterior riscă să fie ineficient. Cazul Pisică confirmă acest pericol: chiar şi după o hotărâre definitivă, copilul refuza să se întoarcă la mamă, iar refuzul era alimentat de anii de influenţă negativă din partea tatălui. Instanţele au întârziat, iar rezultatul a fost pierderea unei relaţii parentale. A permite ca această istorie să se repete echivalează cu o lipsă de protecţie judiciară efectivă.
41. Justiţia are datoria de a preveni, nu doar de a constata abuzul. Iar protejarea copilului presupune mai mult decât menţinerea unui *status quo* aparent liniştit. În realitate, copilul se află într-un context de suferinţă tăcută, într-o stare de conflict de loialitate indus şi de ruptură emoţională cu părintele respins. Singura soluţie juridică eficientă este intervenţia provizorie - suspendarea temporară a influenţei părintelui alienator, reechilibrarea relaţiei, consiliere psihologică şi reconstrucţia treptată a legăturii afective.
42. Prin urmare, măsura de asigurare a acţiunii solicitată este nu doar admisibilă în temeiul art. 174 CPC, ci necesară şi proporţională în raport cu gravitatea situaţiei. Ea se încadrează în standardele stabilite de jurisprudenţa CEDO şi este în deplin acord cu principiile dreptului copilului. A refuza această măsură înseamnă a lăsa copilul pradă unui proces abuziv, cu urmări psihologice pe termen lung. Instanţa este chemată nu să pronunţe verdictul final, ci să prevină ireparabilul.
43. Aşadar, adoptarea măsurii provizorii reprezintă nu doar un gest legal, ci şi unul profund uman. Este un act de protecţie faţă de o fiinţă vulnerabilă care are dreptul la o copilărie echilibrată şi la ambii părinţi. Aplicarea acestei măsuri poate crea premisele unei vindecări relaţionale şi ale unei dezvoltări sănătoase. Este, în definitiv, un test de responsabilitate pentru sistemul judiciar, chemat să acţioneze cu fermitate, luciditate şi empatie în faţa unei forme moderne de abuz psihologic: alienarea parentală.

Poziția intimatului în instanța de recurs:

44. La 23 martie 2026 avocatul intimatului Ursu Vadim a depus referință la recursul declarat prin care a solicitat respingerea integrală a argumentelor invocate în paragrafele 1.36 – 1.46 ca fiind nefondate, speculative și contrazise de probele administrate în cauză, precum și menținerea încheierii instanței de fond ca fiind legală și întemeiată.
45. În susținerea poziției avocatul intimatului a invocat că în recurs, la (par. 1.1.) recurenta invocă faptul că a solicitat, prin cererea din 24.09.2025, aplicarea unor măsuri provizorii, şi anume: suspendarea dreptului tatălui de a comunica cu copilul, încredinţarea temporară a copilului mamei. Aceste măsuri nu se încadrează în scopul şi limitele asigurării acţiunii prevăzute de Codul de procedură civilă, or,

potrivit art. 174 alin. (1) CPC, măsurile de asigurare a acţiunii pot fi dispuse doar dacă neaplicarea acestora ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti. În speţă: Obiectul litigiului este divorţul şi stabilirea domiciliului copilului. Recurenta nu a demonstrat în niciun mod că, în lipsa măsurilor solicitate, executarea unei eventuale hotărâri ar deveni imposibilă. Prin urmare, nu este îndeplinit criteriul esenţial al necesităţii măsurii.

46. Intimaul invocă precum că măsurile solicitate nu au caracter asiguratoriu. Potrivit art. 175 CPC, măsurile de asigurare au caracter: patrimonial (sechestru), conservator (interdicţii temporare privind bunuri sau acte juridice). În schimb, recurenta solicită: restrângerea drepturilor părinteşti ale tatălui, stabilirea temporară a domiciliului copilului. Acestea nu sunt măsuri asiguratorii, ci măsuri de fond, care afectează direct raporturile juridice dintre părinte şi copil, anticipează soluţia pe fondul cauzei. Or, procedura de asigurare a acţiunii nu poate substitui examinarea fondului. În concluzie, măsurile solicitate de recurentă nu întrunesc condiţiile prevăzute de art. 174 Cod de procedură civilă, întrucât nu s-a demonstrat că neaplicarea acestora ar face imposibilă executarea hotărârii pe fond.
47. Mai mult, solicitările formulate - suspendarea dreptului tatălui de a comunica cu copilul şi încredinţarea temporară a minorului mamei - nu au caracter asiguratoriu, ci reprezintă veritabile măsuri de fond, prin care se urmăreşte anticiparea soluţiei asupra domiciliului copilului. Or, procedura asigurării acţiunii nu poate fi utilizată pentru a substitui examinarea fondului cauzei şi nici pentru a restrânge drepturi părinteşti în lipsa unei analize complete a probelor. Prin urmare, aceste măsuri sunt inadmisibile în cadrul art. 174-175 CPC şi corect au fost respinse de prima instanţă.
48. Este de reiterat că jurisprudenţa constantă stabileşte că: măsurile provizorii nu pot prejudeca fondul litigiului şi nu pot crea o situaţie ireversibilă. Dacă ar exista riscuri reale pentru copil, legea oferă instrumente specifice: ordonanţă de protecţie; măsuri de protecţie a copilului; proceduri urgente în interesul superior al copilului. Nu însă prin asigurarea acţiunii în sensul art. 174-175 CPC.
49. Intimatul menţionează că recurenta s-a adresat de mai multe ori instanţelor de judecată pentru a primi ordonanţă de protecţie cu scopul de a separa în totalitate copilul de intimat, doar că aceste cereri au fost respinse cît de instanţele de fond atît si de instanţele de apel. În această ordine de idei, odată ce instaneţele de judecată nu au constatat un pericol pentru copil şi nu au constatat că intimatul ar fi aplicat vre-o violenţă, recurenta a decis să ceară această măsură în instanţa de fond în litigiul privind stabilirea domiciliului copilului minor. Recurenta invocă în par. (1.2.) existenţa unui proces de alienare parentală exercitat de tatăl copilului, însă aceste afirmaţii sunt neîntemeiate, contrazise de probele din dosar şi chiar de propriile declaraţii ale recurentei.
50. Intimatul invocă că nu există niciun act probator care să confirme existenţa alienării parentale. Dimpotrivă Raportul de expertiză psihologică CNEJ nu constată alienare parentală. Experta audiată în şedinţa din 28 octombrie 2025 a declarat explicit: min. 00:20:56 - nu au fost constatate elemente de alienare parentală, min. 00:26:31 -

alienarea parentală nu este recunoscută ca tulburare clinică, min. 00:32:32 - comportamentul copilului este adaptativ, nu alienant. Copilul manifestă reacţii diferite în funcţie de părintele prezent - un comportament normal, nu alienare.

51. Recurenta a indus în eroare instanţa. La şedinţa din 24 septembrie 2025 (min. 1:19:08): recurenta a afirmat că expertiza ar confirma alienarea. Însă ulterior, la audierea expertului din 28.10.25 s-a demonstrat exact contrariul. Aceasta reprezintă: o interpretare denaturată a probelor din partea recurentei, cît si o afirmaţie neadevărată.
52. Contrar afirmaţiilor de „izolare totală": min. 1:22:42 (sedinta din 24.09.25) - recurenta confirmă că are comunicare cu copilul, copilul acceptă: plimbări cu mama, interacţiune, dar în prezenţa tatălui. Aceasta nu este alienare. Este o reacţie de siguranţă emoţională a copilului.
53. Intimatul invocă că din materialele dosarului rezultă clar: copilul a fost izolat de tată de către recurentă (iunie-octombrie 2024) fără: contact telefonic, contact fizic, a fost scos din grădiniţă pentru a împiedica tatăl să-l vadă. Aceasta este o acţiune directă de: îngrădire a relaţiei părinte-copil de către mama.
54. Recurenta a refuzat medierea şi manifestă comportament agresiv inclusiv în şedinţele de judecată. Din înregistrarea audio min. 1:33:21 - recurenta recunoaşte că a refuzat medierea chiar dacă anterior - evită răspunsul şi manifestă comportament agresiv şi inadecvat. Prin comportamentul său, recurenta demonstrează: lipsa disponibilităţii de cooperare, amplificarea conflictului.
55. Concluziile expertizei explică real cauza comportamentului copilului şi anume că copilul are nevoie de ambele figuri parentale în prezenţa mamei copilul are: anxietate de separare, opoziţie, teamă. Copilul a relatat că mama îl ceartă („shut your mouth"), bunica strigă la el, a fost ţinut cu forţa când voia la tata. Aceste elemente explică: frica copilului de a rămâne la mamă, nu alienarea. Teama copilului este reală şi justificată.
56. Copilul nu refuză contactul cu mama el acceptă interacţiunea. Copilul refuză doar: să rămână la domiciliul mamei singur. Motivul el mereu l-a explicat, frica că nu îşi va mai vedea tatăl, experienţa anterioară de izolare. Aceasta este o reacţie de autoprotecţie, nu alienare.
57. Intimatul vrea să menţioneze că mesajele mamei creează presiune psihologică asupra copilului. Recurenta îi spune copilului practice la fiecare vizită, „eşti doar în vizită la tata" „instanţa va decide că vei trăi cu mine". Anume aceste afirmaţi îl induc pe copil în insecuritate, mama ignoră voinţa copilului, amplifică anxietatea. În concluzie, afirmaţiile recurentei privind existenţa unei pretinse alienări parentale sunt complet nefondate şi contrazise de probele administrate.
58. Expertiza psihologică efectuată în cauză, precum şi declaraţiile expertului în şedinţa de judecată din 28 octombrie 2025, confirmă în mod explicit că nu au fost identificate elemente de alienare parentală. Mai mult, însăşi recurenta a recunoscut că are comunicare cu copilul, ceea ce exclude existenţa unei izolări totale. Din contră, materialele dosarului demonstrează că minorul a fost anterior izolat de tata

chiar de către recurentă, fiind lipsit de orice contact pe o perioadă îndelungată, fapt care a generat o reacţie firească de insecuritate și teamă.

59. Comportamentul actual al copilului nu este rezultatul unei influenţe negative din partea tatălui, ci reprezintă o reacţie de protecţie în contextul experienţelor trăite şi al mediului emoţional creat de mamă. Prin urmare, invocarea alienării parentale nu doar că nu este probată, dar este infirmată în mod direct de expertiza judiciară şi de întregul probatoriu administrat în cauză.

Aprecierea instanței de recurs:

60. Cu întâietate, Colegiul reține că intimatul Ursu Vadim la data de 24 martie 2026 a prezentat, *în copii*, decizia nr. 03/56 din 31.07.2025, decizia nr. 10/14 din 17.02.2026 și decizia nr. 02/13 din 12.02.2026 cu privire la stabilirea unui program de întrevederi copilului Ursu Maximilian cu bunei materni; cât și deciziei Curții de Apel Centru din 20.10.2025.
61. Tot, la 24 martie 2026, intimatul Ursu Vadim a prezentat, *tot în copii*, spre anexare informația psihologului Liceului N.V. Gogol, mun. Chișinău, redactată *în limba rusă* și procesul verbal al ședinței de judecată din 28 octombrie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, fără a fi semnat.
62. La aceiași dată intimatul a prezentat, *în copii necertificate*, informații de la Ministerul Afacerilor Interne, informații de la Ministerul Muncii și Protecției Sociale al RM, informație de la dirigintele copilului Ursu Maximilian, redactată *în limba rusă*, Caracteristică de la grădinița copilului Ursu Maximilian și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Centru din 17 februarie 2026, în copie și nesemnată.
63. Potrivit art. 138 alin. (4) Cod de procedură civilă, înscrisul se depune în original sau în copie autentificată în modul stabilit de lege, indicîndu-se locul de aflare a originalului. Înscrisul se depune în original cînd, conform legii sau unui alt act normativ, circumstanţele cauzei trebuie confirmate numai cu documente în original şi cînd, ca urmare a soluţionării cauzei, înscrisul îşi pierde efectul juridic sau cînd copiile de pe documentul prezentat au cuprinsuri contradictorii, precum şi în alte cazuri cînd instanţa consideră necesară prezentarea originalului.
64. Reieșind din prevederile art. 139 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească nu poate considera dovedit un fapt adeverit numai prin copia de pe document, dacă originalul este pierdut, iar copiile de pe el prezentate de părţi nu sînt identice, rămînînd imposibilă determinarea prin intermediul altor probe a adevăratului cuprins al originalului.
65. Din perspectiva prescripțiilor legale, Colegiul subliniază că înscrisurile prezentate nu pot constitui mijloace de probă admisibile în prezenta cauză, întrucât nu sunt autentificate conform cerințelor legale și unele din ele sunt redactate într-o limbă străină fără a fi însoțite de traducere autorizată, ceea ce face imposibilă verificarea autenticității și conținutului acestora.

66. În concluzie Colegiul reiterează că forma în care intimatul Ursu Vadim a prezentat aceste înscrisuri, nu întrunește condițiile de admisibilitate a probelor, nefiind nici autentificate și nici traduse în limba de stat, motiv pentru care nu pot fi analizate și valorificate de instanță. Admiterea unor astfel de înscrisuri ar crea un dezechilibru procesual, întrucât partea adversă este lipsită de posibilitatea reală de a verifica și combate conținutul acestora, motiv pentru care, se resping cererile intimatului Ursu Vadim din 24 martie 2026 de anexare a înscrisurilor, ca fiind inadmisibile, cu restituirea acestora deponentului.
67. *Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de avocatul recurent expuse în cererea de recurs și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.*
68. În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.
69. În baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.
70. În acord cu prevederile art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.
71. În temeiul art. 175 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

    a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

    a[1]) să noteze acţiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pîrîtului;

    b) să interzică pârâtului săvîrşirea unor anumite acte;

    c) să interzică altor persoane săvîrşirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pîrît sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

    d) să suspende vînzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

    e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.
72. Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la

art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

73. În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.
74. În acest context, Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.
75. Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.
76. Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.
77. În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temeiuri expres prevăzute de Codul de procedură civilă.
78. Instanța de recurs relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul *in mora* (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.
79. Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, cât și de intimat, Colegiul constată că, instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.
80. Astfel, Colegiul notează că, obiectul litigiului dedus judecății îl constituie divorțul și stabilirea domiciliului copilului.

81. La caz, Colegiul judiciar apreciază ca fiind corectă și legală soluția primei instanțe privind netemeinicia cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii or, prin prisma art. 174 Cod de procedură civilă, scopul aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii rezidă din necesitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești.
82. Aderent, instanța de recurs constată că cererea de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii înaintată de avocatul recurentei Ursu Alexandra, nu este motivată în fapt, potrivit exigențelor prevăzute de art. 177 alin. (1) din Cod de procedură civilă, primei instanțe, precum și instanței de recurs, nefiindu-i prezentată nici o probă concludentă, care ar demonstra faptul că, neaplicarea măsurii de asigurare a acțiunii ar putea face imposibilă executarea eventualei hotărâri judiciare de admitere a acțiunii.
83. Mai mult ca atât, instanța de recurs evidențiază că, avocatul recurent nu a prezentat careva probe, care să demonstreze existența riscului imposibilității punerii în executare a eventualei hotărârii judiciare de admitere a acțiunii.
84. Astfel, în speță, Colegiul civil conchide că instanța de fond corect a reliefat că argumentele invocate de către reclamantă constituie doar presupuneri bazate pe ignorarea de către pârât a solicitărilor despre remedierea încălcărilor pretinse de partea reclamantă, or, aceste elemente sunt comune tuturor situațiilor litigioase contradictorii.
85. În același timp, Colegiul subliniază că, simpla existență a unor divergențe între părțile litigante, nu poate servi drept temei pentru aplicarea măsurii de asigurare în lipsa unui suport probant, mai mult că temeinicia acesteia necesită a fi probată în cadrul procesului judiciar.
86. În asemenea circumstanțe, Colegiul reține că avocatul recurent urma să demonstreze prin circumstanțe reale şi probe pertinente şi concludente faptul că în caz de neinstituire a măsurii asigurătorii s-ar crea dificultăți în executarea hotărârii judecătorești sau ar surveni pagube iminente, or, pe lângă faptul că scopul măsurilor de asigurare este de a conserva o anumită situație legală sau de fapt pentru a proteja drepturile părții interesate, acestea urmează a fi proporționale, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.
87. Prin urmare, în contextul celor relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că prima instanță justificat și argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante, având în susținere cadrul legal aplicabil speței, corect a ajuns la concluzia de a respinge cererea depusă de avocatul recurentei Ursu Alexandra.
88. De altfel, Colegiul consideră neîntemeiate argumentele invocate în recurs cu privire la faptul că minorul Maximilian este supus unui proces sistematic de alienare parentală prin acțiunile directe și intenționate de Vadim Ursu. Or, aceste argumente nu justifică temeinicia cererii de asigurare a acțiunii, în condițiile în care prima instanță a reliefat că raționamentele enunţate în cererea de asigurare a acțiunii pot fi constatate

doar după examinarea cauzei în fond, după aprecierea în ansamblu a probatoriului administrat la dosar, iar la etapa asigurării acțiunii este prematur a se expune.

89. Subsecvent, Colegiul judiciar apreciază critic argumentele avocatului recurent privitor la imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești. Or, argumentele reclamantei/recurentă urmau să fie din start temeinice și bine justificate, cu suport probatoriu, să provoace de la bun început o îndoială întemeiată a unui pericol privind crearea unor dificultăți judecătorești sau imposibilitatea executării hotărârii.
90. Subsecvent, Colegiul judiciar reiterează că aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, fără a fi probată necesitatea aplicării măsurii de asigurare, ar putea fi disproporțională, iar ca urmare ar putea afecta drepturile părții pârâte.
91. Colegiul civil notează că nu este suficientă simpla expunere a circumstanţelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de netemeinicie pe care se întemeiază, precum şi dezvoltarea lor. Motivarea recursului presupune nu doar exprimarea nemulțumirii faţă de actul de dispoziţie pronunţat de prima instanță, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părţii, instanţa a pronunţat o încheiere neîntemeiată. Condiţia legală a expunerii motivelor de recurs implică determinarea greşelilor anume imputate primei instanţe la etapa asigurării acțiunii, o justă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum şi indicarea probelor pe care se bazează, fără a atinge fondul cauzei.
92. Abordarea recurentei în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția primei instanțe, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune casarea actului de dispoziție.
93. Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de avocatul recurent.
94. Reieşind din faptul, că încheierea contestată a fost adoptată cu respectarea normelor de drept procedural și material, Colegiul judiciar a ajuns la concluzia că recursul declarat de avocata Doina Ioana Străisteanu, în interesele recurentei Ursu Alexandra, urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 24 septembrie 2025.
95. În conformitate cu art. 425, art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de avocata Doina Ioana Străisteanu, în interesele recurentei Ursu Alexandra.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 24 septembrie 2025, pronunțată la cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ursu Alexandra împotriva lui Ursu Vadim, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Buiucani, privind desfacerea căsătoriei, stabilirea domiciliului copilului minor cu mama, încasarea pensiei de întreținere a copilului minor și, cererea de chemare în judecată reconvențională, formulată de către Ursu Vadim împotriva Alexandrei Ursu, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Buiucani, cu privire la stabilirea domiciliului copilului minor cu tata, încasarea din contul Alexandrei Ursu în contul lui Vadim Ursu a tuturor cheltuielilor de judecată, constatarea ca fiind ilegale și arbitrale acțiunile cetățeanului Ursu Alexandra de a interzice tatălui Ursu Vadim să comunice cu copilul începând cu august 2024 până în prezent și încasarea prejudiciului moral.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele completului,
Judecătorul: Eleonora Badan-Melnic

Judecătorii: Hristina Craveț

Roman Pascari